

INSPECTEUR GAATJE

Inspecteur Gaatje zat achterovergeleund op zijn stoel met zijn voeten boven op zijn bureau. Het was snikheet in het politiebureau in Stadsdorp en buiten was het nog veel erger. Gaatje genoot van de rust. De afgelopen weken had hij dag en nacht gewerkt aan een zeer belangrijke zaak. Vanuit het plaatselijke museum van het stadje Rustdorp waren dure schilderijen gestolen. Inspecteur Gaatje had van zijn chef, hoofdinspecteur Rustman, de opdracht gekregen om de schilderijen en de dieven zo snel mogelijk op te sporen. De diefstal moest als de bliksem worden opgelost, voordat de hele boel landelijk nieuws zou worden. Hoofdinspecteur Rustman had geen zin om op zijn donder te krijgen van de burgemeester, die hem al eerder had uitgeoefend dat de politie geen fluit uitvoert. Maar gelukkig en zoals altijd had inspecteur Gaatje de zaak opgelost en de dieven achter slot en grendel gezet.

Inspecteur Gaatje wist dat het de eerste dag van de zomervakantie was. De komende weken zou hij weinig te doen hebben. Stadsdorp zou er verlaten bij liggen, omdat veel mensen op vakantie zouden gaan. Genietend van zijn donut dacht hij aan de heerlijke, rustige weken die voor hem lagen. Maar eerst moest hij die schilderijendiefstal nog op papier zetten. Het lot van elke politieman. Een uur werken op straat betekent twee uur administratie op het politiebureau. Hij pakte zijn notitieboekje erbij, veegde zijn vette donutvingers af aan zijn broek en begon te bladeren in zijn boekje.

‘Ik ben eigenlijk gek dat ik hier nog langer mee doorga,’ zei Gaatje hardop. Hij stond op, schoof zijn stoel met een hoop kabaal naar achteren en liep met grote, ferme passen zijn kantoor uit, de gang in. Vastbesloten liep hij naar het kantoor van hoofdinspecteur Rustman. Zonder te kloppen smeed hij de deur open, stapte het kantoor in en zei: ‘Ik eis nu een assistent!’

Rustman keek op. Ook de burgemeester keek op. Dat had Gaatje niet verwacht. De burgemeester bij hoofdinspecteur Rustman in het kantoor.

‘Eh, excuus, mijnheer de burgemeester. Ik eh ... ik ga maar weer.’

De burgemeester stond langzaam op, keek inspecteur Gaatje doordringend aan, liep naar hem toe en zei: ‘Zo zo, een assistent? En waarom dan wel, mijn beste inspecteur Gaatje? Heeft u het zo ontzettend druk? Is mijn stad dan een bolwerk van criminelen? Kunt u het niet aan? Bent u ziek? Wilt u deeltijd werken?’

‘Nou nee, mijnheer de burgemeester. Ziet u, ik ben de enige rechercheur hier in Stadsdorp en ik kom niet aan mijn administratie toe. Voordat ik de ene zaak op papier heb gezet, dient zich een andere zaak weer aan. Ik zou graag een assistent hebben die mijn administratie kan doen. Dan kan ik gewoon mijn werk op straat doen, begrijpt u?’

De burgemeester ging zitten en keek hoofdinspecteur Rustman aan. Rustman zat zich ondertussen verschrikkelijk op te winden. Die verdraaide Gaatje. Potverdikkeme, hoe durft hij hier naar binnen te stormen en mij voor gek te zetten waar de burgemeester bij is.

‘Inspecteur Gaatje!’ bulderde Rustman. ‘Wat voor de drommel sta je hier te eisen dat je een assistent nodig hebt?! Heb ik jou niet tien keer uitgelegd dat er geen assistent komt?! En nu mijn kantoor uit!’

Rustman, die behoorlijk trots op zichzelf was dat hij kordaat had opgetreden tegen Gaatje, kreeg nu zelf de wind van voren. Van de burgemeester nog wel!

‘Hoofdinspecteur Rustman,’ zei de burgemeester. ‘Deze hardwerkende rechercheur zegt mij dat hij niet aan zijn administratie toe komt. Vertel mij eens, wat is les een op de

politieschool? Nou? Zorg ervoor dat alles op papier in orde is! Dat is les één. En als dat niet les één is, dan zal ik er hoogstpersoonlijk voor zorgen dat het les één wordt! Dus u gaat een assistent regelen voor deze man en wel per direct, goedemiddag!’ En met deze woorden stond de burgemeester op, stapte het kantoor van de hoofdinspecteur uit en liet Gaatje en Rustman verbaasd achter.

‘Nou, dan weet u wat u te doen staat, hoofdinspecteur Rustman,’ zei Gaatje, terwijl hij met een brede, voldane glimlach het kantoor van de hoofdinspecteur uitliep. Rustman pakte de telefoon en ramde met zijn wijsvinger hard op de cijfertoetsen.

‘Goedemorgen, u spreekt met de politieacademie. Waarmee kan ik u van dienst zijn?’ klonk het aan de andere kant van de lijn.

‘Nou, zo’n goede morgen is het niet! U spreekt met hoofdinspecteur Rustman van het politiebureau in Stadsdorp. Heeft u toevallig nog een leerling waar u zo snel mogelijk vanaf wilt? Ja ... net niet ongeschikt genoeg, slechte cijfers ... ja ... alleen goed om de administratie te doen? Perfect! Ja, ja! Ik weet dat ik er niet zo veel aan zal hebben, maar doet u mij die maar! Ja ... zo snel mogelijk! Goedemorgen!’